

normal Ministeransvarlighedslov. Naar jeg da først tager § 14 for mig, saa er det ærede Medlems Indvending mod den denne, at det er en Paragraf, som fører to nye Betingelser til Grundlovens § 25, og at den derfor skulde være at betragte som et Tillæg til Grundlovens § 25, som ikke kunde vedtages ved en simpel Lov, men krævede en Behandling efter § 95 i Grundloven. Jeg vil først sige til det ærede Medlem, at jeg er fuldstændig enig med ham i, at et Tillæg til og en Forandring af Grundloven kræver Behandling efter § 95, — det tror jeg, at vi Alle sammen ville være enige med ham i, saa at der slet ikke vil være nogen som helst Tvist om dette. Paa den anden Side er det ærede Medlem enig med os i, at den almindelige Lovgivning, som bygger paa Grundloven, nødvendigvis maa gaa ud fra visse Forudsætninger om denne Grundlovs Mening og Indhold, altsaa fra en vis Fortolkning af Grundloven. I den Henseende kommer der selvfølgelig heller ikke Strid mellem ham og os, men jeg vil tillade mig at gøre opmærksom paa, at den almindelige Lovgivnings Forhold til Grundloven er meget forskjellig efter Indholdet af de forskjellige Grundlovsparagrafer. Der er en Række Grundlovsparagrafer, som i og for sig give Reglen fuldt ud paa en endelig, afsluttende Maade, og overfor disse Paragrafer tror jeg, at den lovgivende Magt staar anderledes bunden end overfor den anden Række af Paragrafer. Det er de Paragrafer, som ifølge deres eget Indhold er bestemte til at føres videre af Lovgivningsmagten. Det er de Paragrafer, som kun i Omrids angive Reglen, som kun angive visse Synspunkter for de Regler, som skulle gælde, medens det er Meningen, at Lovgivningen selv skal udføre Detailler i specielle Love og Paragrafer. Her er det klart, at selve Grundloven henviser den almindelige Lovgivningsmagt til at træffe Bestemmelser paa dette Omraade, og giver den almindelige Lovgivningsmagt Frihed til efter sit gode Skjøn om dette Forholds Krav at træffe en Afgjørelse. I saadanne Tilfælde, og det er netop et saadant Tilfælde, vi have her med at gjøre, hvor der er Tale om en Ministeransvarlighedslov, tror jeg, at Lovgivningen staar meget frit. Denne Bestemmelse om, at der skal udkomme en Ministeransvarlighedslov, medfører jo, at enhver Paragraf i Grundloven maa fortaas med den Indskrænkning, at der ikke er Tale om Ansvarlighed der. Meningen er, at denne Paragraf skal give Plads til senere Ansvarlighedsregler, som den almindelige Lovgivningsmagt skal føie til. Det tror jeg er Noget, som har sin store Betydning, og som vil medføre, at den almindelige Lovgivningsmagt netop lige over for den Slags Paragrafer kan lovgive med stor Frihed efter sit eget Skjøn. Naar jeg derefter tager disse to saakaldte nye Betingelser under Overveelse, som ere tilføiede § 25, saa negter jeg

bestemt, at der her er Tale om nye Betingelser. Det Første, som det ærede Medlem sigtede til i § 14, var den Regel, at den foreskribes Ansvar for et Ministerium, der udsteder foreløbige Love af en saadan Betskaffenhed, at det ved Udstedelsen maatte kunne forudses, som overveiede sandsynligt, at Rigsdagens Stadskæstelse vilde blive negtet i et af eller begge Thing. Det siger det ærede Medlem er en ny Betingelse, der er tilføiet Grundlovens § 25, men der tror jeg, at det ærede Medlem tager ganske fejl. Ser man paa Forhandlingerne i den grundlovgivende Rigsforsamling netop om Grundlovens § 25, er der slet ingen Tvivl om, at det var Opfattelsen den Gang, man skrev § 25, at Ministeriet havde faaet en Bemyndigelse og en Forpligtelse til, naar Rigsdagen ikke er samlet, da paa Rigsdagens Vegne at give foreløbige Love, som senere skulde ratificeres af Rigsdagen, naar denne traadte sammen. Dette er blevet udtalt af alle de Medlemmer af den grundlovgivende Rigsforsamling, som havde Ordet, det var ikke Mange, nærmest Ordet Tscherning og Ordføreren. Men Ordet siger f. Ex. om foreløbige Love i den grundlovgivende Rigsforsamling Sp. 285 I i Beretningen, „Og ganske ander Sag er det i saadanne extraordinære Tilfælde, hvor vigtige Statsbehov kunde gjøre det nødvendigt at gjøre Undtagelser, hvor der da i Form af provisoriske Love gjøres Undtagelser, som si den behøver at ratificeres af den lovgivende Magt.“ Det er altsaa Ordseds Opfattelse af foreløbige Loves Mening og Betydning, at det er en undtagelsesvis Lovgivning, der gives paa Tro og Love under Forudsætning af, at Rigsdagen vil give sit Samtykke dertil, altsaa en Lovgivning, som senere behøver at ratificeres af den lovgivende Magt. Tscherning siger samme Sted Sp. 2852: „Det er deri, at Ministeransvarligheden bestaar, den bestaar i, at, da man er nødt til at overlade Ministeriet den Myndighed at kunne give provisoriske Love, saa skal den igjen have den fulde Ansvarlighed for, at disse ere af en saadan Betskaffenhed, at de vilde Maajoritet for sig i Folket.“ Altsaa det, der er Meningen med de foreløbige Love, er, at et Ministerium, der staar ligeoverfor Udstedelsen af en saadan foreløbig Lov, skal stille det Spørgsmaal til sig selv, hvis Rigsdagen var samlet, hvad vilde saa Rigsdagen give os Fuldmagt til at gjøre, hvad vilde vi saa bemyndiges af Rigsdagen til at gjøre i et saadant Tilfælde? Og det, som et Ministerium derefter mener at kunne gaa ud fra, at Rigsdagen vil bemyndige det til, hvis den havde været samlet, det er, hvad det altsaa har Lov til at gjøre. Men jeg siger, at ligesom dette aldeles utvivlsomt er Meningen, saaledes som det fremgaar af Forhandlingerne paa den grundlovgivende Rigsforsamling, saaledes fremgaar det ogsaa af Grundlovens § 25, det ligger i Virkeligheden ikke udenfor dens Ord. Naar der